

Arrest

nr. 81 449 van 21 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 7 maart 2011 (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 april 2011 met referentnummer X.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MEULEMANS en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

Op 1 december 2009, met actualisatie op 20 oktober 2010, dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 4 januari 2011, met kennisgeving op 7 maart 2011, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.12.2009 werd ingediend en op 20.10.2010 werd aangevuld door:

E.M., F. (...)

nationaliteit: Marokko

geboren te Buitouzine - Nador op (...)

ook gekend als

E.M., F. (...)

nationaliteit: Marokko

geboren te Buitouzine - Nador op (...)

E.M., F. (...)

nationaliteit: Marokko

geboren te Buitouzine - Nador op (...)

E., M. (...)

nationaliteit: Marokko

geboren te onbekend op (...)

adres:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009 en uit de grondige studie van de aanvraag van betrokkene en zijn administratief dossier blijkt dat betrokkene zou kunnen beantwoorden aan de vooropgestelde voorwaarden van dit criterium 2.8A.

Deze instructie is echter niet van toepassing op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid. Zo blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat hij op 08.07.2004 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 12 maanden met een uitstel van 5 jaar voor het bezit zonder vergunning en de invoer van verdovende middelen, het bezit zonder vergunning en invoer van slaapmiddelen en het voor een ander het gebruik van slaapmiddelen, verdovende middelen of andere psychotropische stoffen gemakkelijker maken (of tot dit gebruik aanzetten): en dat hij op 02.10.2008 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar voor de vervaardiging, het bezit zonder vergunning en de handel van verdovende middelen. Hierdoor kan hem geen gunstig regeling worden toegestaan.

In het arrest van 51.190 van 17.10.2010 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop gewezen dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Het is hierbij niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat een persoon die verscheidene malen strafrechtelijk is veroordeeld in België, de laatste maal nog in 2008, niet in aanmerking komt voor deze gunstmaatregel. Deze vaststelling geldt ongeacht het ‘actueel’ karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie.”

Op 7 maart 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING

Artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet en artikel 21 van het koninklijk besluit: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift de Raad eveneens, naast het verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissingen, verzoekt *“te oordelen op basis van de voorhanden zijnde gegevens dat er wel degelijk voldoende middelen zijn aangehaald om verzoeker zijn verblijfstoestand te regulariseren”*, wijst de Raad er op dat hij in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter en het hem niet toekomt binnen zijn bevoegdheid zoals omschreven in deze bepaling op dergelijk verzoek van de verzoekende partij in te gaan. In de mate dat het voorgaande het voorwerp is van het beroep, is deze vordering onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de *“motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel (wet op de Motivering van Bestuurshandelingen van 1991) EN ARTIKEL 8 EVRM.”*

Het middel luidt als volgt:

“Aangezien DVZ weliswaar een discretionaire bevoegdheidsplicht heeft maar zulks niet toelaat dat zij zich steunt op het strafverleden van de verzoekende partij zonder enige belangenafweging te maken; Dat zulks duidelijk een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht in bestuurszaken. Dat derhalve de beslissing onzorgvuldig, minstens onredelijk werd gemotiveerd temeer daar uitdrukkelijk wordt toegeven dat er sprake is van het feit dat verzoeker daadwerkelijk aan de vooropgestelde voorwaarden beantwoordt maar nalaat een belangenafweging te maken of te motiveren in welke zin verzoeker een bedreiging zou vormen voor de openbare orde; Dat verzoeker enkel om te overleven aan volwassen Marokkaanse mannen drugs heeft verkocht en hiermee onmiddellijk is gestopt nadat hij een arbeidsovereenkomst bewam. Dat verzoeker nochtans had aangehaald dat zowel zijn vader als moeder overleden zijn zodat hij in Marokko geen enkel familielid meer heeft en hij sedert zijn werk nooit nog drugs heeft verhandeld. Dat verzoeker niet alleen zijn werk hier heeft maar ook zijn sociale en familiale banden heeft opgemaakt zodat door niet te motiveren zulks een schending uitmaakt niet alleen van de materiele motiveringsplicht maar ook van artikel 8 van het EVRM. Dat verzoeker een kans vraagt gelet op het bewezen feit dat hij geen misdrijven meer heeft gepleegd nadat hij kon beschikken over een vast inkomen. Dat naar analogie kan verwezen worden naar een arrest van de RvSt dd 22 april 1998, T.Vreemd. 1998, 49. Haar uitspraak is niet naar behoren gemotiveerd wanneer het onderzoek onvolledig is gebleven en wanneer niet wordt geantwoord op de tijdens de beroepsprocedure ontwikkelde argumenten en overlegde stavingstukken. Dat immers elk bestuur dient te reageren op aangehaalde middelen en deze niet onbesproken kan en mag laten; Dat immers een uitwijzing zeker niet aangewezen is in dit geval zodat een onderzoek hiernaar meer was aangewezen en zou beantwoorden aan de materiële motiveringsplicht. Dat verzoeker tevens niet kan begrijpen waarom zijn aanvraag ontvankelijk verklaard maar daar naast DVZ een uitwijzingsbevel laat betekenen;”

3.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

“Verzoeker stelt in een enig middel de schending voor van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM. Verzoekers betoog komt hierop neer dat de bestreden beslissing zich steunt op zijn strafverleden zonder enige belangenafweging te maken, temeer het duidelijk is dat hij voldoet aan de regularisatie-criteria. Hij verwijst naar zijn sociale en familiale banden in België en meent dat artikel 8 EVRM geschonden wordt.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing deze is van 04 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980, ongegrond wordt bevonden om redenen van openbare orde.

Ten onrechte houdt verzoeker voor als zou er geen afweging zijn gebeurd door de verwerende partij, hoewel duidelijk uit de bestreden beslissing blijkt dat er in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker zou kunnen beantwoorden aan de vooropgesteld voorwaarden van criterium 2.8 A van de instructie, maar dat deze niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Er wordt vastgesteld dat verzoeker respectievelijk op 08 juli 2004 en op 02 oktober 2008 veroordeeld werd wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk een afweging werd gedaan, doch dat deze resulteerde in een negatieve beslissing ten aanzien van verzoeker.

Verzoeker werd tweemaal voor gelijkaardige feiten veroordeeld en uit het arrest van het Hof van beroep te Antwerpen dd. 02 oktober 2008 blijkt de veroordeling wegens het verkopen van cocaïne en heroïne. Verzoeker kan niet op serieuze wijze de ernst van deze veroordeling minimaliseren door voor te houden dat hij enkel drugs verkocht aan volwassen Marokkaanse mannen om te overleven.

Rekening houdende met deze elementen, werd er in de bestreden beslissing terecht geargumenteed dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis een gunstmaatregel is en dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld door te oordelen dat verzoeker niet geregulariseerd kan worden, rekening houdende met de verschillende strafrechtelijke veroordelingen in België.

Door te verwijzen naar zijn sociale bindingen in België en voor te houden dat hij niemand heeft in Marokko, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen als zou artikel 8 EVRM in casu geschonden zijn.

De bestreden beslissing werd op correcte en redelijke wijze genomen.

Het enige middel is niet gegrond.”

3.3. De motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling ongegrond werd verklaard, aangezien de verzoekende partij geen gunstige regeling kan worden toegestaan nu zij op 8 juli 2004 strafrechtelijk werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen en op 2 oktober 2008 door het hof van beroep van Antwerpen. De door verzoeker aangehaalde redenen zijn onvoldoende om te genieten van de gunstmaatregel die artikel 9bis van de vreemdelingenwet verleent. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar artikel 21 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en naar het feit dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd nu zij niet in het bezit is van een geldig visum.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissingen moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij betoogt dat *“uitdrukkelijk wordt toegeven dat er sprake is van het feit dat verzoeker daadwerkelijk aan de vooropgestelde voorwaarden beantwoordt maar [verweerder] nalaat een belangenafweging te maken of te motiveren in welke zin verzoeker een bedreiging zou vormen voor de openbare orde”*. In de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van de verzoekende partij echter onder meer uitgesloten van de toepassing van de instructie aangezien zij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, terwijl de beslissing volgens de verzoekende partij geen motivering bevat inzake de bedreiging die zij zou vormen voor de openbare orde.

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op 1 december 2009, met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidde als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Met betrekking tot de door de verzoekende partij aangehaalde instructies van 19 juli 2009 stelt de eerste bestreden beslissing:

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009 en uit de grondige studie van de aanvraag van betrokkene en zijn administratief dossier blijkt dat betrokkene zou kunnen beantwoorden aan de vooropgestelde voorwaarden van dit criterium 2.8A.

Deze instructie is echter niet van toepassing op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid. Zo blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat hij op 08.07.2004 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 12 maanden met een uitstel van 5 jaar voor het bezit zonder vergunning en de invoer van verdovende middelen, het bezit zonder vergunning en invoer van slaapmiddelen en het voor een ander het gebruik van slaapmiddelen, verdovende middelen of andere psychotropische stoffen gemakkelijker maken (of tot dit gebruik aanzetten): en dat hij op 02.10.2008 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar voor de vervaardiging, het bezit zonder vergunning en de handel van verdovende middelen. Hierdoor kan hem geen gunstig regeling worden toegestaan.”

Ingevolge het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State zijn de instructies van 19 juli 2009 vernietigd omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

De Raad van State benadrukt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571).

Uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt echter dat de aanvraag niet uitsluitend ongegrond is verklaard omdat de criteria van de instructie niet kunnen worden toegepast nu de uitsluitingsclausule voorzien voor personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid wordt toegepast. Immers stelt de verwerende partij in de eerste beslissing: *“In het arrest van 51.190 van 17.10.2010 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop gewezen dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Het is hierbij niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat een persoon die verscheidene malen strafrechtelijk is veroordeeld in België, de laatste maal nog in 2008, niet in aanmerking komt voor deze gunstmaatregel. Deze vaststelling geldt ongeacht het ‘actueel’ karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie.”* (eigen onderlijning).

Uit de analyse van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf in essentie ongegrond heeft verklaard omdat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en dat deze gunstmaatregel niet aan de verzoekende partij kan worden toegekend nu zij strafrechtelijk werd veroordeeld in België.

De verwerende partij benadrukt in de eerste bestreden beslissing dat verzoeker *“op 08.07.2004 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 12 maanden met een uitstel van 5 jaar voor het bezit zonder vergunning en de invoer van verdovenden middelen, het bezit zonder vergunning en invoer van slaapmiddelen en het voor een ander het gebruik van slaapmiddelen, verdovende middelen of andere psychotropische stoffen gemakkelijker maken (of tot dit gebruik aanzetten): en dat hij op 02.10.2008 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar voor de vervaardiging, het bezit zonder vergunning en de handel van verdovende middelen”* en dat *“Het is hierbij niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat een persoon die verscheidene malen strafrechtelijk is veroordeeld in België, de laatste maal nog in 2008, niet in aanmerking komt voor deze gunstmaatregel. Deze vaststelling geldt ongeacht het ‘actueel’ karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie.”* Er dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij het motief van deze beslissing – met name dat een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet kan gegeven worden nu de verzoekende partij veroordeeld is voor strafbare feiten en het toekennen van een verblijfsmachtiging een gunstmaatregel is die gelet op de veroordelingen niet kan worden toestaan – niet weerlegt.

In de mate dat de verzoekende partij zich in het middel richt tot de verwijzing naar de uitsluitingsclausule zoals bepaald in de instructie van 19 juli 2009, is dit kritiek gericht tegen een overtollig motief en slaat het slechts op een deel van de motieven in de bestreden beslissing. Een onregelmatigheid ervan is niet van die aard om de eerste bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836; RvS 30 april 2002, nr. 106.217). Bovendien kan de verzoekende partij uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Er wordt vastgesteld dat in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar een vonnis van 8 juli 2004 waarin de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Antwerpen wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel van 5 jaar voor het bezit zonder vergunning en de invoer van verdovende middelen, het bezit zonder vergunning en invoer van slaapmiddelen en het voor een ander het gebruik van slaapmiddelen, verdovende middelen of andere psychotropische stoffen gemakkelijker maken (of tot dit gebruik aanzetten) en naar een arrest van 2 oktober 2008 waarin zij door het hof van beroep van Antwerpen wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar voor de vervaardiging, het bezit zonder vergunning van en de handel in verdovende middelen. De verwerende partij oordeelt dat haar hierdoor geen gunstige regeling kan worden toegestaan. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een gunstmaatregel die aan verzoeker niet kan worden toegekend nu hij verscheidene malen strafrechtelijk werd veroordeeld, de laatste maal nog in 2008. De veroordelingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier en worden door de verzoekende partij niet betwist. Deze vaststelling volstaat in casu ongeacht de grieven die de verzoekende partij aanvoert met betrekking tot het gevaar dat zij al dan niet vormt voor de openbare orde. De verwerende partij laat in de nota met opmerkingen terecht gelden dat in de eerste bestreden beslissing terecht geargumenteed wordt dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op

grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld door te oordelen dat de verzoekende partij niet geregulariseerd kan worden, rekening houdende met de verschillende strafrechtelijke veroordelingen in België. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Gelet op het feit dat de verzoekende partij verschillende keren werd veroordeeld wegens inbreuken op de drugswetgeving acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde in casu oordeelt dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de toekenning van een 'gunstmaatregel', met name de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling geldt ongeacht het 'actueel' karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie. De Raad dient op te merken dat de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt om op verblijfsvlak de nodige gevolgen te trekken na de vaststelling van een of meerdere strafrechtelijke veroordelingen. Dit determinerend motief is kennelijk redelijk en vindt steun in het administratief dossier. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen.

In de mate dat de verzoekende partij met haar betoog tot doel heeft een strikte toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen wordt verwezen naar het arrest van 5 oktober 2011 van de Raad van State gekend onder het nummer 215.571, waaruit blijkt dat de verwerende partij de vernietigde instructie van 19 juli 2009 niet als dwingende regel mag toepassen. Ter terechtzitting wordt gewezen op het voormeld arrest nummer 215.571 van de Raad van State en de inhoud ervan, met name dat de gemachtigde van de staatssecretaris de criteria zoals bepaald in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 niet als dwingende regel mag toepassen waardoor hij over geen enkele appreciatiebevoegdheid meer beschikt. Gevraagd aan de partijen wat de gevolgen van het arrest zouden kunnen zijn op de eerste bestreden beslissing antwoordt de raadsman van de verzoekende partij dat er verschillende personen al geregulariseerd zijn ongeacht een veroordeling wegens strafbare feiten, wat evenwel een loutere bewering is. De verwerende partij benadrukt dat de aanvraag werd beoordeeld los van de instructie.

Evenwel werd hoger aangetoond dat de bestreden beslissing ook wordt genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, los van de toepassing van de voorwaarden voorzien in voornoemde instructie.

Ten overvloede blijkt dat de verwerende partij de verblijfsmachtiging niet wil toekennen omwille van het feit dat de verzoekende partij "*verscheidene malen strafrechtelijk is veroordeeld in België, de laatste maal nog in 2008*". De verzoekende partij kan bezwaarlijk beweren dat de veroordeling niet recent zou zijn nu het arrest van het hof van beroep van Antwerpen dateert van 2 oktober 2008. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat de eerste bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot de beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij "*tevens niet kan begrijpen waarom [haar] aanvraag ontvankelijk verklaard maar daarnaast DVZ een uitwijzingsbevel laat betekenen*", wijst de Raad er op dat de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond heeft verklaard, wat haar bijgevolg geenszins belet een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken. De beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft immers geen beslissing over de grond van de zaak.

Verder voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Tot slot voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM. Dit artikel bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu betoogt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat “zowel [haar] vader als moeder overleden zijn zodat [zij] in Marokko geen enkel familielid meer heeft” en dat “verzoeker niet alleen zijn werk hier heeft maar ook zijn sociale en familiale banden heeft opgemaakt zodat door niet te motiveren zulks een schending uitmaakt niet alleen van de materiële motiveringsplicht maar ook van artikel 8 van het EVRM” en laat zij na deze elementen te concretiseren met bewijsstukken. Ook in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 1 december 2009 en de aanvulling daarvan beperkt zij zich, met betrekking tot haar privé- en gezinsleven, tot volgende stelling: “verzoeker heeft hier een uitgebreide vrienden- en kennissenkring opgebouwd. Dit blijkt uit de vele aanbevelingsbrieven die zij geschreven. (...) Verzoeker vraagt U dan ook om hem en zijn gezin het verblijf in België toe te staan en hen in het bezit te stellen van de nodige verblijfsdocumenten.” Bovendien vermeldt het aanvraagformulier van de verzoekende partij dat zij ongehuwd is en bevat de tabel “samenstelling van gezin (echtgenoten/ongehuwde partner en bloedverwanten in de nederdalende lijn)” geen gegevens. Gelet op deze elementen maakt de verzoekende partij het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet aannemelijk.

Evenmin heeft de verzoekende partij met de door haar overgemaakte bewijsstukken aangetoond dat haar privéleven is geschonden. Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd. Deze elementen geven haar niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de

motieven van de eerste bestreden beslissing, die correct en afdoend zijn en steunen vinden in het administratief dossier.

Voor het overige worden geen grieven aangehaald, ook niet tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN